Grigore Constantinescu

Comuna

RUCĂR

PITEŞTI MMXV

RUCĂR

COMPONENŢĂ: Comuna este formată din două sate: **Rucăr**; Sătic.
DISTANŢA FAŢĂ DE REŞEDINŢA JUDEŢULUI: 80 km.
SUPRAFAŢĂ: 283,6 km^2.
POPULAŢIE: 5.752 locuitori [2.963 M + 2.789 F] (2011).
Comună înfrăţită cu localitatea Casavatore [Italia].

ATESTARE DOCUMENTARĂ:

Rucăr – 1377 iunie 7 – Regele Ludovic I al Ungariei promite saşilor din Braşov, în cursul bătăliei decisive cu oastea munteană condusă de domnitorul Radu I, că, în situaţia în care Ţara Românească va ajunge sub stăpânirea sa, vama de la Rucăr va fi mutată la Bran. O atestare ulterioară: 1418-1420 (DRH, B, ŢR, vol. I, doc. 40). Conform menţiunii lui C. Rădulescu-Codin, inserate în «Muscelul nostru», „Satul Rucăr, în 1429, se întindea până la Bran.". Rucărul este un spaţiu geografic încărcat de istorie: sediu al unei vexilaţii romane; punct vamal medieval; loc de refugiu temporar pentru Guvernul provizoriu în anul 1848; teatru al unor operaţiuni militare în timpul Primului Război Mondial.

Sit arheologic: Existenţa anterioară a unei comunităţi umane pe teritoriul actual este atestată prin **CASTELLUMUL MILITAR** [sec. II p. H.] –[▲]–, situat în nord-estul aşezării, în punctul Scărişoara, într-o zonă mlăştinoasă; castellumul – apărat de un val de pământ lat la bază de 5/10 m şi înconjurat pe laturi de două şanţuri – aparţinea sistemului defensiv iniţiat de împăratul Traian în zona subcarpatică a Munteniei şi Olteniei, constituind ultimul bastion pe traseul spre Cumidava, prin pasul Bran. Săpăturile arheologice întreprinse, în anul 1904, de Dumitru I. Băjan, s-au soldat, printre altele, cu depistarea ruinelor unui burgus, din perimetrul acestuia, recoltându-se: cărămizi, olane, ţigle, diverse obiecte metalice şi monede, precum şi un fragment de cărămidă ştampilată Coh(ors) II F(lavia) B(essorum) – element probatoriu în atribuirea edificării acestui castel de supraveghere unui detaşament al unităţii menţionate care, după anexarea Daciei, staţiona la Cincşor, în Făgăraş. Castellumul a fost incendiat în cursul evenimentelor din anii 117-118, determinate de atacurile sarmaţilor iazigi şi roxolani corelate cu frământările dacilor supuşi. Arhl. dr. Ioana Bogdan-Cătăniciu de la Institutul de arheologie din Cluj-Napoca a efectuat, în castellum, cercetări soldate cu rezultate semnificative, propunând un proiect ştiinţific de reconstituire a acestuia. În spaţiul limitrof, a fost descoperit un tezaur monetar compus din monede emise în sec. XVI, în Prusia şi Polonia. Reconstituirea castellumului ar reprezenta o modalitate excelentă de intensificare a turismului cu caracter istoric în zonă.

TOPONIMIE:

- **Rucăr** – toponim de provenienţă incertă; cercetători locali consideră că toponimul (atestat, în documente germane, sub formele: Ruker, Rukal, Rukendorf) ar proveni din germ. *Rücken* ≈ „dos, spinare" cu sens toponimic de „satul din spatele munţilor". Supoziţia este motivată prin întemeierea cetăţii Rucăr de către cavalerii teutoni în perioada anilor 1211-1225. Conform consemnării lui C. Rădulescu-Codin, inserate în «Muscelul nostru», denumirea anterioară a satului „a fost Ruffa Arbor". Fără a constitui un suport lexical pentru motivaţia toponimului, legenda comunei Rucăr atribuie întemeierea aşezării unui căpitan al lui Negru Vodă, Berchea, care s-a distins în luptele cu tătarii.
- **Sătic** – toponim topografic relevând dimensiunile reduse ale unei aşezări rurale; substantiv diminutival din *sat* + sufixul *–ic*.

SPECIFIC ETNOCULTURAL:

Arhitectură populară locală caracteristică zonei Muscel. Consemnarea diplomatului englez Edmund Chishull din anul 1702 este relevantă pentru particularizarea arhitecturii satului Rucăr la începutul secolului al XVIII-lea: „Acest sat este mare, alcătuit din case făcute după felul românesc, adică din trunchiuri de copaci aşezaţi unii peste alţii şi cu un coperiş înalt şi povârnit din şindrilă şi fără coşuri sau burlane pe dinăuntru pentru a scoate fumul, ci deschise doar în mai multe locuri ale coperişului pentru a înlocui această lipsă". „Trunchiurile de copaci" erau „îmbucate" la capete şi prinse între ele prin cuie de lemn de cătină. Şarpanta era formată din căpriori şi laţi, peste care se bătea şindrila „în scoc". La faţada principală, casele erau prevăzute cu o sală mărginită de pălimar. Acoperişul în patru „feţe" era ţuguiat ≈ ascuţit sau lăptoşat ≈ turtit. Casele se tencuiau cu lut alb. Planul generalizat al locuinţelor cuprindea: tinda (la mijloc), celarul, odaia de locuit care servea şi de bucătărie, „odaia curată". La sfârşitul secolului al XIX-lea, se generalizează tipul de casă cu două niveluri: pivniţă (la parter) şi camerele de locuit (la etaj). Instalaţii tehnice populare funcţionau în perioada interbelică pe râul Dâmboviţa, la Valea Cheii şi pe Râuşor (două pive, un darac, cinci mori de apă). La sfârşitul secolului al XIX-lea, se confecţionau, în şcoala de meserii, „lăzi de zestre care concurau cu cele din Braşov".

Rucărul conservă arhitectura tradiţională specifică zonei montane a Muscelului, constituind un renumit centru al artei populare româneşti specializat, mai ales, în confecţionarea ţesăturilor de interior şi a somptuoaselor costume naţionale, pe care marele cărturar Nicolae Iorga le considera drept „cele mai frumoase din cât ţinut locuieşte românimea.".

Organizarea interioarelor relevă existenţa unei industrii casnice textile în care erau antrenate multe dintre femeile din Rucăr.

În târgul săptămânal duminical, se desfac produse ale industriei casnice textile: costume populare, plocade, sarici etc.

Portul popular din Rucăr a impresionat, prin autenticitatea şi frumuseţea sa inegalabilă, pe mari artişti ai penelului (printre care şi pe Nicolae Grigorescu, în tablourile sale: «Ţărancă de la Rucăr», «Portret de femeie»), precum şi pe cărturarul Nicolae Iorga care, în «Privelişti din ţară», reda o imagine caracteristică Rucărului de la începutul secolului XX: „ţărani cu sumane negre şi cojocele cusute, ţărance a căror bogăţie de fluturi şi podoabe e acoperită în parte de mantăli cafenii; unele dintre dânsele poartă strengăreşte pe albul fin al vălului ce li înfăşură faţa oacheşă o pălăriuţă bărbătească". Alexandru Vlahuţă releva, de asemenea, în «România pitorească», „portul rucărencelor adevărat românesc, ţesut, lucrat şi înflorit de mâna lor c-o măiestrie pe care nu ştiu singure de unde au învăţat-o".

În domeniul artei populare, s-au remarcat, în fazele finale ale concursurilor naţionale organizate în perioada anilor 1956–2006, creatorii populari din localitate care au obţinut premii ori menţiuni pentru confecţionarea şi prelucrarea ţesăturilor de interior: Maria Băncilă, Constantin Moraru, Iosif Nistorică, Maria Olteanu, Nica Steluţa Popa (perdele de lână). Arta tradiţională a ţesutului şi cusutului este continuată de creatoare de prestigiu din localitate: Elena Bordea, Lucia Chiţu, Maria Ciopleiaşi, Severina Grapă, Paraschiva Rădescu, Vergina Rădulescu, Viorica Zichil. În arta crestăturii şi sculpturii în lemn, se remarcă: Danil Avram, Ion Avram, Gheorghe Bunea, Ion Pantea. Pictura pe lemn, precum şi pictura pe sticlă constituie o pasiune evidentă pentru artistul amator Stelian Corâiu. Lucrătura în piele reprezintă o îndeletnicire artistică pentru meşterii: Cornel Bălan, Aron Pantelimon şi Ion Pâscă.

Dintre meşterii renumiţi ai Rucărului, menţinăm pe: Stelian Corâiu (n. 1915) – pictor amator format la „şcoala" zugravului de biserici Ion Dogărescu, Ion Ţintea (n. 1909) – specializat în confecţionarea cojoacelor, pieptarelor şi căciulilor mocăneşti, meşterele renumite în arta ţesutului şi a cusutului: Elena Olteanu (n. 1903) şi Veruţa Popescu (n. 1900) neîntrecute în confecţionarea: iilor, cămăşilor bărbăteşti, fotelor, prosoapelor, şervetelor, feţelor de masă, dar şi a maramelor din borangic, ori a legăturilor de cap, pe care le vindeau în târgurile din zonă.

În domeniul folclorului literar local, printre cele mai reprezentative creaţii de acest gen, se înscriu doinele: Foaie verde bob năut, Foaie verde viorea, Hoţul de cai.

Folclorul muzical zonal a oferit piese de o reală virtuozitate programului concertistic al corului Căminului cultural Rucăr – înfiinţat în anul 1876 – şi dirijat, printre alţii, de: pr. Spiridon Niţescu, dr. Constantin Roman, Călin Cotolan, prof. Gheorghe Gomoiu.

Din amplul repertoriu al folclorului coregrafic zonal, elemente de particularizare locală prezintă dansurile: Alarma, Brâul pă bătăi, Brâul pă cârlige, Brâul rupt, Ciobănaşul, Focşeneanca, Foişoreanca, Ungurica.

Târguri tradiţionale organizate duminical şi un târg special – în luna septembrie («Expopastoralis»).

PATRIMONIUL CULTURAL-ISTORIC:

✚**Biserica** «Adormirea Maicii Domnului» **Rucărul de Jos** –[▲]– a fost construită, în perioada anilor 1890-1894, pe locul unei biserici datând din 1749, ctitorită de vameşii: Drăghici, Hristea şi Sterie, care a fost demolată în 1890. „Epitropi de zidire" ai bisericii noi au fost preoţii Ion Lungeanu şi Tache Anastasescu împreună cu Iosif Bunescu şi Toma Ștefănescu. De plan dreptunghiular, cu altar semicircular şi pridvor dreptunghiular prevăzut cu cafas, biserica are turle de lemn de secţiune octogonală, peste naos şi pătrată, peste pronaos. În 1916, în timpul ocupaţiei germane, locaşul de cult a fost transformat în lagăr de prizonieri. Pictura murală originară în frescă a fost realizată de pictorii Nicolae Vermont – „artist plastic remarcabil prin arta portretistică şi prin viziunea sa realistă", şi W. Blendowski [1894]. Iconostasul de lemn „a fost sculptat artistic" de Petru Ducanu [1892]. În patrimoniul bisericii, se află cărţi ritualice: Evanghelie [1743], Penticostarion [1743], Triodion [1746], Mineie [1804-1805], icoane pictate pe lemn, în sec. XIX, precum şi icoane pictate de W. Blendowski, în 1892. În curtea bisericii, sunt amplasate busturile de bronz reprezentând pe: „Iosef Bunescu", de D. P. (Dimitrie Paciurea), datat 1906, şi „Moise Bunescu" [1926]. Poarta de intrare în curtea bisericii este construită în spiritul arhitecturii populare locale tradiţionale.

✚**Biserica** «Sf. Gheorghe»+«Sf. Dumitru» **Rucărul de Mijloc** –[▲]– a fost construită, în perioada anilor 1895-1902, pe terenul donat de Jinga Baştea, cu cheltuiala boierului Lupoianu, vameşul schelei Dragoslavele, a preoţilor: Ion Ochi, Bran Baştea şi Stoica Vlădoiu, precum şi a obştii satului Rucăr, în locul fostei construcţii ruinate datând din 1744. Biserica are un plan în formă de cruce, cu absida altarului semicirculară, naos extins prin abside laterale poligonale în exterior şi semicirculare în interior; pronaos dreptunghiular; pridvor închis cu geamlâc. Iconostasul de lemn, „giuvaer de negrăit preţ", sculptat în stil baroc, care separă altarul de naos, provine de la Biserica Sărindar din Bucureşti, adus „prin mijlocirea" lui Dincă Schileru. Pictura murală originară realizată de artistul polonez W. Blendowski, ajutat de pictorii: Ion Dogărescu şi Gheorghe Hermeneanu, originari din Rucăr, a fost restaurată de Ilie Căpuşe din Valea Danului, în 1991, prin osârdia preotului paroh Ion Libianu. În patrimoniul bisericii, se află: Mineie [1845-1847], antimis [1875], icoane pictate pe lemn în sec. XIX, jilţ domnesc, iconostas mic, masă de pomeni ş. a.

✚**Biserica** «Sf. Gheorghe»+Sf. Dumitru» **Rucărul de Sus** –[▲]– ctitorită, în anii 1780-1782, de Gheorghe Nicola Smerna Linototipis, negustor grec angajat în aprovizionarea armatei otomane cu: vite, brânzeturi şi unt (care şi-a luat, ulterior, numele de Rucăreanu, ginerele clucerului Apostol din Câmpulung), şi soţia sa, Stanca; construită cu ajutorul meşterilor „Constandin şi Ion zidari ot Câmpulung, mesiţa avgust 1782" – potrivit inscripţiei zugrăvite, în exterior, pe peretele sudic al pronaosului.

Biserica – de plan trilobat cu abside poligonale, pronaos supralărgit şi pridvor deschis cu arcade în plin cintru – este surmontată de două turle hexagonale din cărămidă în zona pronaosului şi naosului. Se remarcă ampla decoraţie arhitecturală constând din trei toruri paralele, cornişă zimţată la turlă, arcade denticulare la ferestre. Pictura murală originară în frescă, excepţională prin „surprinzătoarea prospeţime cromatică, prin coloritul viu, grafismul accentuat şi calităţile portretistice ale zugravilor", se conservă parţial, fiind retuşată în pronaos; pictura a fost afectată considerabil din cauza crăpăturilor şi decapărilor de tencuială

cauzate, în special, de seismele secolului XX. Tabloul votiv înfăţişează pe Gheorghe Smerna cu macheta bisericii şi pe cei trei fii ai săi, pe soţia sa, Stănica, cu fiicele, în costumaţie de epocă redată detaliat. Impresionat profund de pictura murală a bisericii, istoricul Nicolae Iorga consemna următoarele: „Zugravi cu imaginaţie au înfăţişat, în pridvor, Judecata cea de pe urmă cu mulţi draci negri ca ţiganii şi cornoraţi ca boii, care au nume pline de înţeles: Zorilă, Negrilă, Trăgilă, Cocoşilă şi Zghidarcea.". În timpul Primului Război Mondial, biserica a fost transformată de ocupanţii germani în depozit de muniţii. Restaurată de Comisia Monumentelor Istorice, în 1925-1927, biserica a fost puternic afectată de seismele din 1977 şi 1986.

Salvarea acestui inestimabil monument care se afla într-o stare deplorabilă de conservare a constituit, în contextul politic existent, una dintre preocupările presante ale Oficiului judeţean Argeş pentru patrimoniul cultural naţional, întrucât se solicitase oficial demolarea sa. Menţinerea şi restaurarea bisericii reprezintă corolarul intervenţiilor personale decisive, în calitate de coordonator al oficiului, dar, mai ales, de consilier eparhial; biserica a fost consolidată prin contribuţia financiară exclusivă a Episcopiei Râmnicului şi Argeşului, de către o echipă de meşteri din Bolintin-Ilfov, specializată în restaurarea monumentelor de arhitectură. Pe lângă biserică, a funcţionat un centru de copişti: Teofil Holteiul, nepotul popii Stanciul, copia un «Paramier» [1700] şi un «Miscelaneu teologic» [1702]. În interior, se păstrează o cristelniţă de piatră, cu inscripţie chirilică. În curtea bisericii, este amplasat bustul lui „Anastase Ghica", reprezentând pe comanditarul care, în 1935, a donat un clopot bisericii din cimitir.

✝ Cruci de piatră: **Rucăr**: XVII – Roghină; 1613-1614 [7122] –[▲]– Valea Poienii; 1632-1633 [7141] –[▲]– curtea Bisericii Rucărul de Sus; 1669/1672 –[▲]– Lunca Rucărului; 1670-1671 [7179] –[▲]– lângă Râuşor; 1673-1674 [7182] –[▲]– Valea Ivancii; ¾ XVII –[▲]– Râuşor; 1678/1688; 1709-1710 [7218] –[▲]– lângă Ocolul silvic; 1722-1723 [7231] –[▲]– Gura Cheii; 1735 [7243] iunie 24 –[▲]– str. Păpuşa; 1828 –[▲]– vizavi de Liceul industrial; ¼ XIX – Dealul Mare.

Monumentele epigrafice menţionate reprezintă autentice hrisoave în piatră care delimitau proprietăţi sau străjuiau vechile drumuri. Conştient de importanţa acestora pentru istoria locală, primarul Gheorghe Miloş le-a restaurat, la solicitarea OJPCN Argeş, prin contribuţia financiară a primăriei, deşi autorităţile comuniste locale se opuseseră acestei acţiuni.

Monumente eroi: **Rucăr** [1877-1878]; (1922) – în parcul comunal ■~ **Rucăr** [1916-1918; 1941-1945]; autori: D. Măţăuanu, Popescu (1926) – în centrul satului ■~ **Rucăr** [1941-1945]; autor: Gh. Bizon (1957) –lângă Primăria comunei Rucăr.

În cursul luptelor pentru apărarea unității și independenței naționale a României, au căzut eroic la datorie 296 locuitori ai comunei Rucăr, numărul eroilor menționați nominal în monumentalul volum «Argeș. Cartea eroilor» fiind raportat la evenimente de importanță fundamentală în istoria neamului românesc: Războiul de independență [8], Primul război mondial [177], Al doilea război mondial [111].

Momente de istorie locală

Rucărul a fost în perioada domniei lui Vlad Țepeș, mai precis în anii 1459 și 1460, potrivit supoziției unor istorici, reședință domnească temporară, determinată de frecvența drumurilor efectuate de voievod în Transilvania, localitatea constituind un loc sigur de apărare în caz de primejdie și de asigurare a alimentelor pentru mica oaste care îl însoțea, precum și a furajelor pentru cai.

În zona localității, s-a desfășurat, spre sfârșitul lunii mai 1522, o bătălie între oștirea Țării Românești a voievodului Radu de la Afumați [1522-1529, cu întreruperi] și forțele invadatoare turcești conduse de Mehmed-beg, român turcit, pretendent la tronul Țării Românești, confruntarea armată terminându-se prin victoria românilor. Lupta de la Rucăr – a 19-a în succesiunea lor – este inscripționată pe piatra de mormânt a voievodului Radu de la Afumați din incinta Bisericii necropole a Mănăstirii Curtea de Argeș ctitorite de către voievodul cărturar Neagoe Basarab între anii 1517-1521.

La 17 mai 1653, avea loc, pe teritoriul Rucărului, confruntarea dintre oștile lui Matei Basarab, domnul Țării Românești [1632-1654] și Vasile Lupu, domnul Moldovei [1634-1653] – „o luptă de orgolii", despre care Doamna Elena, soția lui Matei Basarab îi informa în scris pe sibieni: „Ieri, marți, 17 mai 1653, Măria sa, prealuminatul domnul meu, a avut război foarte greu cu pizmașul nostru, Vasile vodă.".

În timpul revoluției burghezo-democrate de la 1848 din Țara Românească, Guvernul provizoriu, din care făcea parte și Nicolae Bălcescu, se refugiază temporar la Rucăr – moment istoric evocat de Camil Petrescu în romanul său «Un om între oameni», întrucât, preciza autorul, „în toate privințele, Rucărul se vede o așezare potrivită pentru un guvern care vrea să rămână liber și să cheme poporul la luptă", Nicolae Bălcescu întenționând chiar să facă, din localitatea musceleană, „un fel de reședință a Țării". Decizia Guvernului provizoriu din noaptea de 28/29 iunie (10/11 iulie) de a se refugia de la Bucureşti la Rucăr, fusese determinată de ştirea iminentei intervenţii armate ţariste şi otomane pentru „restabilirea ordinii legale" şi „protejarea vechilor drepturi şi instituţiuni ale ţării", corelată cu intenţia acestuia de a organiza, în zona montană limitrofă Ardealului, rezistenţa armată împotriva oştilor invadatoare, în speranţa unui sprijin militar de dincolo de Carpaţi, pentru salvarea revoluţiei din Ţara Românească.

În cursul Primului război mondial , localitatea a fost cucerită prin luptă, la 15 octombrie 1916, de către trupele germane superioare sub raport numeric și al tehnicii de luptă. Rucărul a fost distrus parțial, circa 150 de case ale localnicilor „fiind făcute una cu pământul" de obuzele tunurilor inamice, ocupația străină constituind un adevărat calvar pentru populație.

Trupele „alpine" germane au pătruns, în primele zile ale lunii octombrie 1916, pe poteci și drumuri de munte, înspre Sătic, spre a cădea în spatele trupelor române organizate pentru apărare. Aceste trasee „de vânătoare" fuseseră semnalate comandamentului inamic de către spionii germani care, sub masca unor „vânători" profesioniști, le parcurseseră ghidați de localnici în perioada de pace anterioară declanșării ostilităților din Primul război mondial .

Monumente de artă plastică: «Anastase Ghica», autor – Constantin Baraschi; bust de bronz fixat pe soclu de marmură neagră, în cimitirul Bisericii Rucărul de Sus •«Bunescu Iosef» [1843-1903], autor – D(imitrie) P(aciurea) [1906]; bust de bronz fixat pe soclu de marmură albă, şi •«Bunescu Moise» [1843-1903], fără autor; bust de bronz fixat pe soclu de marmură, la sud de Biserica Rucărul de Jos.

❖ MEMENTO:

CASA NĂSTASE ŢULUCA [ante 1855] –[▲]– a fost construită din bile de brad încheiate, la colţuri, „stâneşte"; prezintă un plan dreptunghiular, cu tindă centrală şi camere laterale: odaie (dreapta) şi cămară (stânga). Pe latura frontală, are un „tăpşan"; acoperişul casei a fost reparat în 1855, potrivit unei inscripţii de pe o scândură a tavanului. Construcţie tipică pentru vechile case ţărăneşti de lemn din zona montană a Muscelului.

DÂRSTA NISTORICĂ [2/2 XIX] –[▲]– construcţie complexă, specializată în prelucrarea ţesăturilor de lână formată din: dârstă, pivă şi vâltoare; acţionată de forţa motrice a râului Dâmboviţa, apa fiind dirijată spre roţile hidraulice pe scocuri prevăzute cu stăvilare. Întrucât Rucărul prezintă un deosebit interes etnografic şi turistic, se preconizează organizarea, în dârstă, a unei expoziţii permanente consacrate industriei ţărăneşti muscelene a prelucrării ţesăturilor de lână.

☙ IN MEMORIAM ❧

✪ **ANASTASESCU DIMITRIE** [1877-1960] – inginer silvic. Şcoala superioară Des Eaux et Forets, Nancy, Franţa [1903]. Inginer şef [1904-1919] la ocoalele silvice: Mihăeşti, Horezu [Vâlcea], Nucet [Dâmboviţa], Babadag [Tulcea]; inspector general al Consiliului silvic Bucureşti [1919-1924]; consilier administrator la Casa pădurilor din România [1924-1934]; preşedinte al Obştii moşnenilor rucăreni [1934-1948].

✪ **BĂJAN DIMITRIE** [1871-1950] – paleograf, istoric al Muscelului, publicist; autor al volumelor: «Vechile aşezăminte ale Câmpulungului»; «Documente de la Archivele Statului» [1928], «Crucea jurământului» [1929]. Colaborator la publicaţiile: „Piatra Craiului" şi

„Muscelul nostru". Organizează un muzeu istoric, în casa sa din Rucăr, cu documente şi obiecte inedite descoperite în situri arheologice de la: Cetăţeni, Stoeneşti, Rucăr, Dâmbovicioara.

✪ **DOBRIN ION** [1911-?] – magistrat, veteran de război; distins cu decoraţii militare: „Coroana României" şi „Steaua României".

✪ **LUNGIANU MIHAIL** [1876-1966] – prozator; considerat „scriitor autentic al ţărănimii", traducător; colaborator la publicaţiile: „Albina", „Avântul", „Convorbiri literare", „Evenimentul literar", „Floare albastră", „Revista şcolarilor", „România ilustrată", „Satul", „Sămănătorul", „Sburătorul", „Viaţa literară". Opera: «În sărbători» [1910], «Icoane din popor» [1911], «La cruci» [1911], «Din umbra satelor, povestiri şi icoane» [1913], «Zile senine, icoane de la ţară» [1914], «Însăilări» [1914], «Postelnicul Cumpănă» [1914], «Gura iadului» [1915], «Războiul cel mare» [1915], «Clacă şi robot» [1916], «Însăilări. Însemnări şi povestiri. Sfârşituri» [1922], «Mucenicii neamului» [1922], «Poveşti» [1923], «Săracu' Gealapu» [1928], «Alte poveşti» [1929], «Poveşti pentru tineri şi bătrâni» [1934], «Comoara lui Prâslea» [1936], «Din ţara lui Alb Împărat. Basme pentru toate vârstele» [1936], «Zmei şi zâne» [1937], «Atotputernicul pe lume» [1938], «Bucoavne şi izvoade» [1939], «Răncurele» [1939], «Licăriri în beznă» [1940], «Pădurarul Stoichiţă» [1957], «Basme» [1961], «Vremuri apuse» [1962], «Legende şi basme» [1965], «Basme noi» [1967]. Traduce din H. Bordeaux - «Teama de viaţă».

✪ **MEZZAROBA VICTOR** [1908-1971], autor al unor remarcabile monumente ale eroilor; decoratorul împrejmuirii de piatră a Grădinii publice „Merçi" din Câmpulung-Muscel.

✪ **MUȘATESCU TUDOR** [1903-1970] – dramaturg realist-critic și publicist, considerat cel mai mare discipol al lui I. L. Caragiale în dramaturgia naţională. Versuri elegiace și decorative: «Vitrinele toamnei» [1926]; un „roman de satiră a moravurilor sentimentale burgheze": «Mica publicitate» [1935]; schițe umoristice inspirate din realități cotidiene: «Nudul lui Gogu» [1928], «Ale vieţii valuri» [1932], «Doresc ca micile mele rânduleţe» [1945], «Fiecare cu părerea lui»; comediile: «Titanic-vals» [1932], «...Escu» [1933], «Panţarola», «Sosesc deseară», «Visul unei nopţi de iarnă», «Profesorul de franceză», «Geamandura» ş. a., în care „ridiculizează parvenitismul mic-burghez și politicianismul de pe pozițiile omului simplu, cinstit și modest, opere bine construite sub raportul compoziției, spumoase prin verva scânteietoare a replicilor, antrenante prin intriga și varietatea tipologică.". (DER, III, 457).

✪ **PÂRNUŢĂ GHEORGHE** [1915-2009], istoric; profesor universitar, bibliotecar, aviator. Vastă operă publicistică, mai ales, în colaborare: «Din istoria pedagogiei românești» [1966], «Monografia Liceului Pedagogic Câmpulung-Muscel» [1967], «Învățământul în Muscel în sec XVI-XIX» [1968], «Gândirea pedagogică a generaţiei de la 1848» [1968], «Contribuții la istoria învățământului» [1970], «Istoria pedagogiei în România» [1971], «Rucăr. Monografie sociologică» [1972], «Câmpulung-Muscel, străveche vatră de cultură a Țării Românești» [1974], «Rucăr-Muscel. Monografie sociologică. Istoric, case memoriale, amintiri» [1996], «Liceul „Dinicu Golescu" din Câmpulung-Muscel la 80 de ani de activitate (1894-1974)» [1974], «Câmpulung-Muscel, ieri și azi. Istoria oraşului» [1974], «Oameni din Cetatea de scaun. Personalităţi şi figuri muscelene» [1995], «Învățământul și cultura în județele istorice Argeș și Muscel (sec. XIII-1864)» [1996], «Documente șl inscripții privind istoria orașului Câmpulung-Muscel», 3 vol. [1999-2000], «Județul Muscel. Monografie istorică și socială» [2001] ş. a.

✪ **RĂUȚĂ CORNELIU** [1928-1998] – om de ştiinţă, specializat, la Moscova, în pedologie şi agrochimie. Opera: «Resursele de sol şi caracteristica lor energetică» [1970], «Controlul evoluţiei solurilor din sistemele îmbunătăţite funciar» [1981], «Prevenirea şi combaterea poluării solurilor din România» [1985], «Situaţia agrochimică a solurilor din România» [1987], «De la conceptul global al dezvoltării durabile la conceptul de agricultură durabilă în România» [1995] ş. a.

✪ **SLĂVESCU VICTOR** [1891-1977] – economist, specialist în domeniul creditului bancar, monedei şi tehnicii bancare. Membru al Academiei Române, cu discursul de recepţie «Viaţa şi opera lui Dionisie Pop Marţian» [1939]. Studii privind istoria băncilor din România,

dar şi despre oameni de seamă ai neamului românesc (Alexandru Ioan Cuza, Ion Ghica, Ion Ionescu de la Brad, A. D. Xenopol ş. a.).

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

Grigore Constantinescu– *Argeșul monumental – enciclopedie patrimonială*, Pitești, 2011, p. [543-546] – 416; Idem– *Tudor Muşatescu*, www.google.ro, calameo.1227548

Gheorghe Pârnuţă– *Rucăr, monografie sociologică*, Bucureşti, 1972, 363 p.; Gheorghe Pârnuţă–*Rucăr-Muscel – istoric. Case memoriale. Amintiri,* Bucureşti,1996, 322 p.; http://judete.biz/localitati-arges/; Ion Popescu-Argeşel – *Judeţul Argeş*.

–[▲]– Monument istoric şi de artă

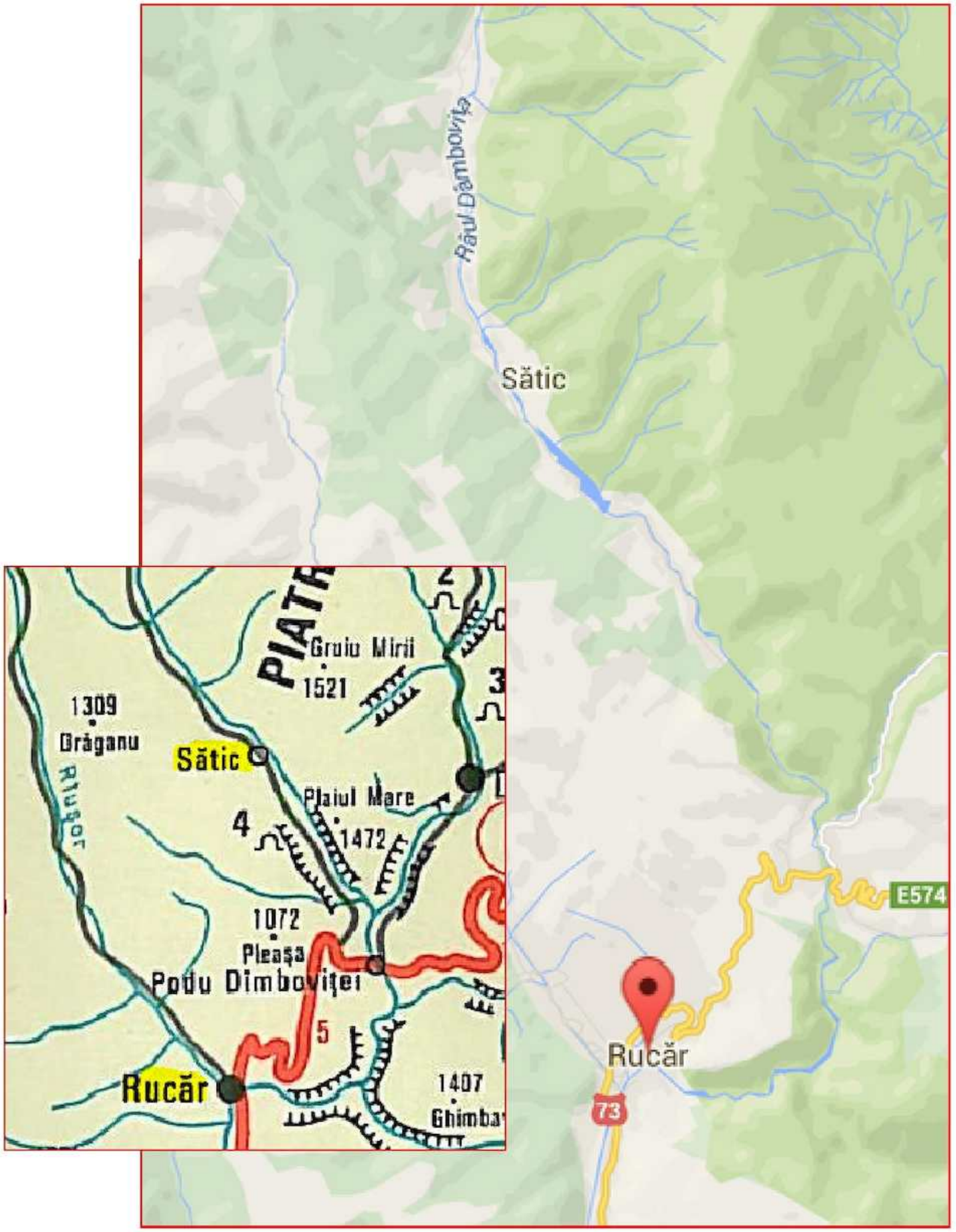
Sătic
PIATRA
Grohu Mirii
1521
1309
Brăganu
Sătic
Plaiul Mare
1472
1072
Pleaşa
Podu Dimboviţei
Rucăr
1407
Ghimbav
Rucăr
E574
73

PRIMĂRIA COMUNEI RUCĂR.

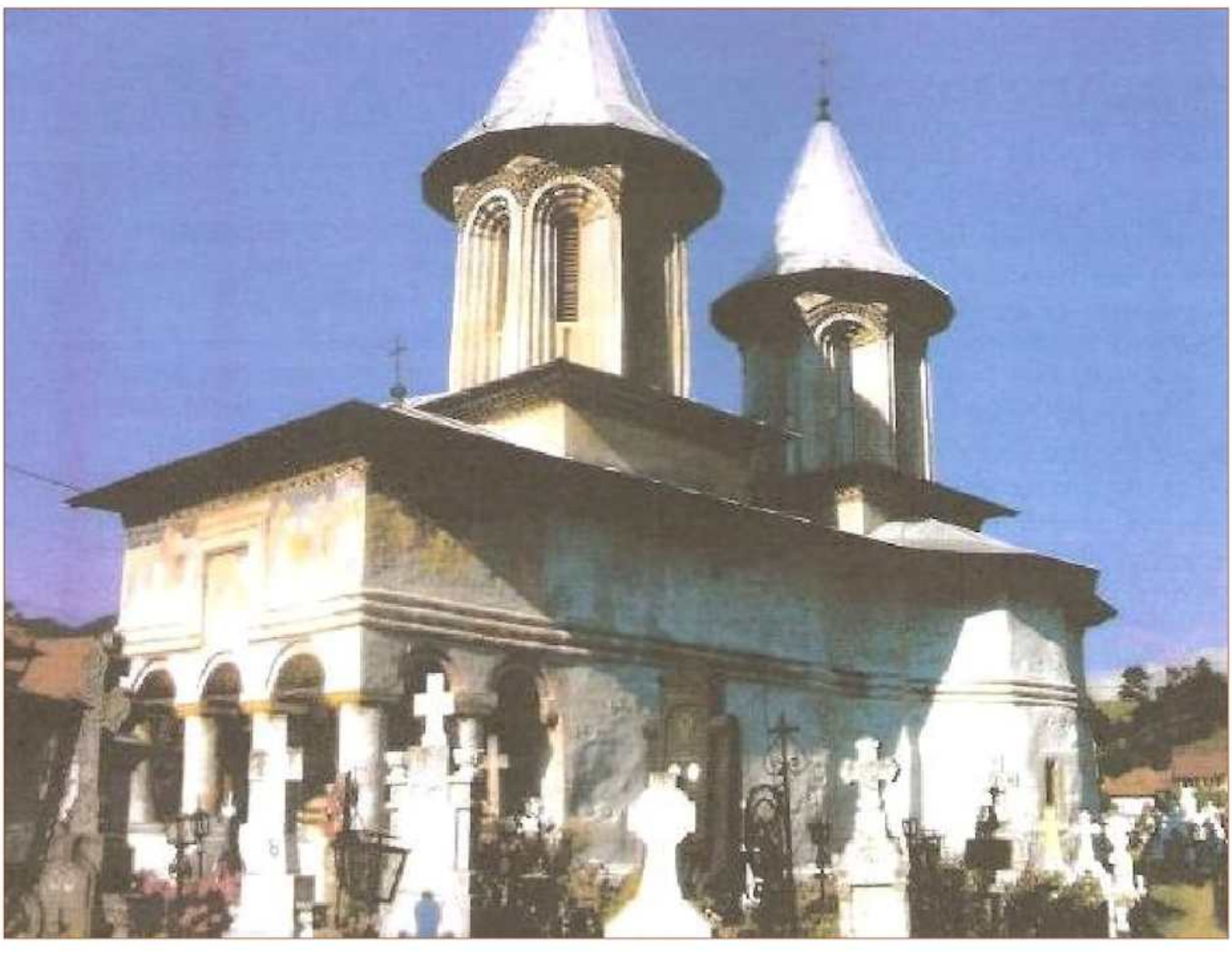

BISERICA RUCĂRUL DE SUS.

BISERICA RUCĂRUL DE MIJLOC.

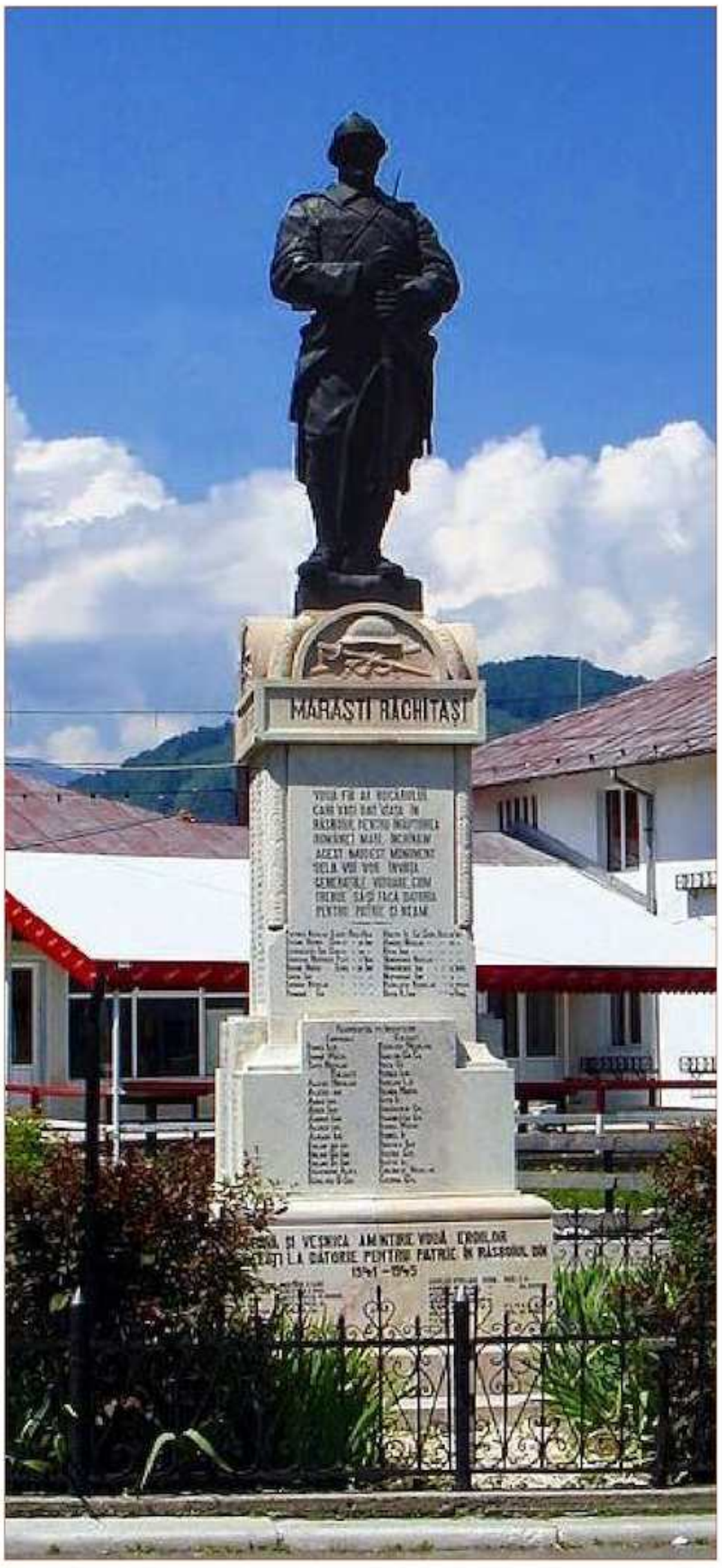

MONUMENTUL EROILOR.

GOSPODĂRIE DIN RUCĂR.

DÂRSTA DIN RUCĂR
AMPLASATA IN
MUZEUL TEHNICII POPULARE DIN DUMBRAVA SIBIULUI.

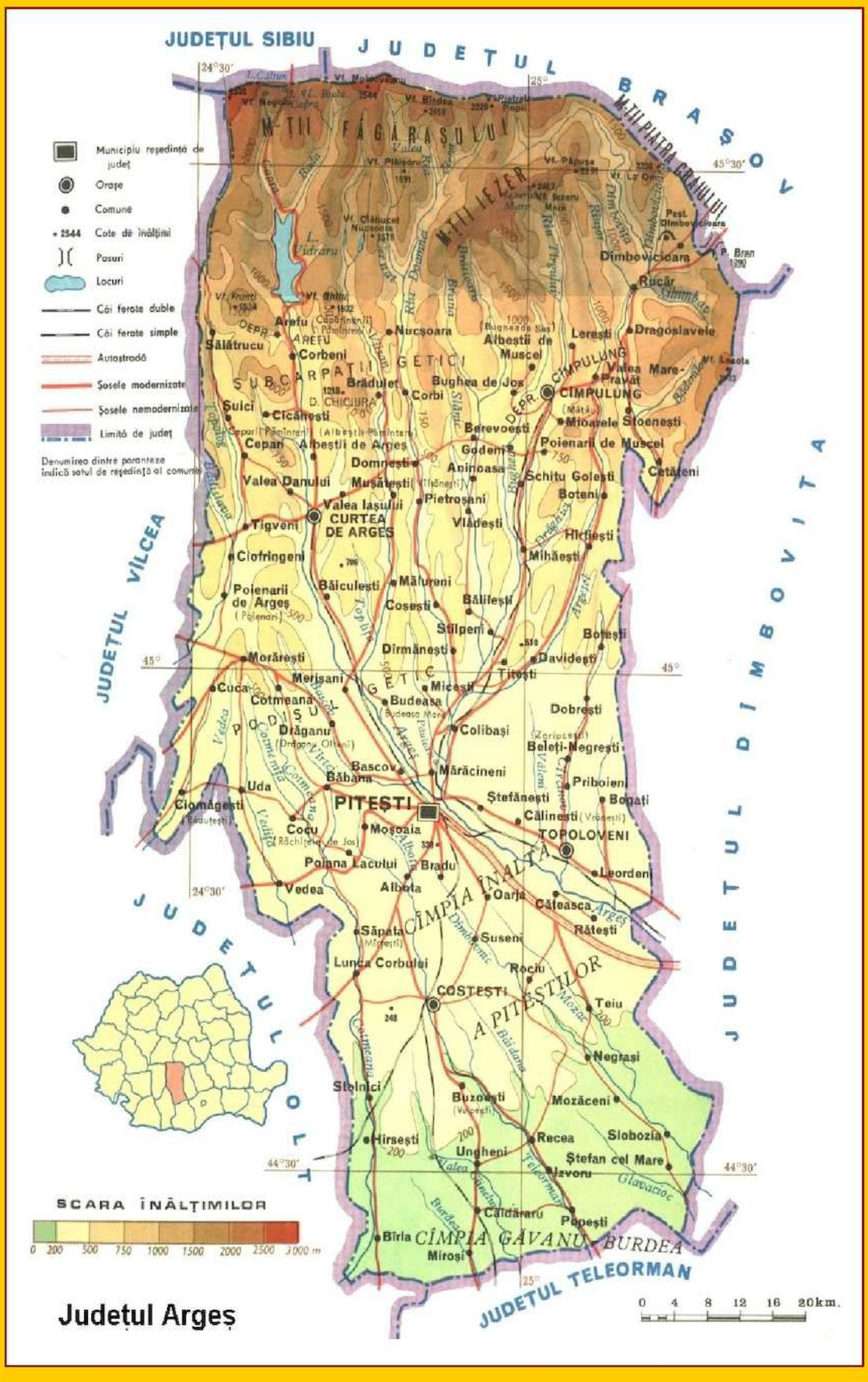

Județul Argeș